

Stillingen er jo den, at før 1914 holdt vi vor Krone i Ligevægt i Forhold til fremmede Landes Møntsorter derved, at vi, naar der blev for stor Forskel paa Handelsbalancen, udførte enten Kreditforeningsobligationer eller Statsobligationer og derved fik Midler i Hænde til at holde den danske Krone i Ligevægt i Forhold til de fremmede Landes Møntsorter og altsaa indløse vore Sedler med Guldmønt. Det medførte selvfølgelig, at vi gennem en Aarrække forøgede vor Gæld, men det betyder ikke dette, at vort Land blev økonomisk ringere stillet ved en saadan Gældsforøgelse, for det var vel nok i vidt Omfang Tilfældet, at en stor Del af disse Beløb, hvormed vor Gæld blev øget, blev brugt til økonomiske Foretagender, der betalte sig, og som derfor ogsaa gav Evne til at svare Renter og Afdrag af den forøgede Gæld, og vi maa da sige, at saa var der ingen Skade sket. I Krigstiden og i Efterkrigstiden har vi ogsaa optaget betydelige Laan, ikke paa den gamle Maaade, for det kunde ikke udføres saaledes i den Tid, da de krigsførende Lande, som tidligere havde været Købere, ikke længere var Købere, fordi der var Brug for deres Penge andetsteds, nemlig paa Krigsskuepladsen, og hvad dertil hørte. Vi troede vel en Tid ogsaa, at disse laante Kapitaler blev brugt til at skabe nye Værdier, og at det altsaa var fordelagtigt for vort Land, at ogsaa disse Laan blev stiftet, men det viste sig i Tidens Løb at være en Fejltagelse, idet disse Beløb er forsvundet ad mange forskellige, mere eller mindre fornuftige Veje, saaledes at vort Land virkelig er blevet gjort fattigere. Der er ingen Tvivl om, at f. Eks. Spekulationen i tyske Mark og mange andre Spekulationer har bidraget til, at vort Land har ydet sin i Forhold til Landets Størrelse betydelige Skærv til Krigsomkostningerne.

Nu hører vi altsaa fra Regeringsbænken, at man tænker paa paa een Gang at betale hundrede Millioner Kroner tilbage. Efter at vi i en længere Aarrække baade før Krigen under de normale Forhold og under og efter Krigen under de mindre normale Forhold har baseret vor Økonomi paa Gældsforøgelse, er det overmaade dristigt at tro, at Landet skulde være økonomisk stærkt nok til pludselig at gaa over fra at være kapitalforbrugende til at kunne formindske sin Gæld med et saa betydeligt Beløb, som Finansministeren ikke blot har antydnet, men sagt, at det var hans Villie at gennemføre dets Tilbagebetaling. Jeg tror, at en Gennemførelse af denne Plan vil medføre en Forstyrrelse i Næringslivet, som i dette Øjeblik neppe lader sig overskue. Planen om en

Tilbagebetaling af 100 Mill. Kr. harmonerer heller ikke godt med den Trang, der aabenbart er indenfor Valutaraadet — der kommer jo Rygter derfra den ene Gang efter den anden —, til at faa et udenlandsk Laan, et saakaldt Valutalaan til Styrkelse af den danske Krone; der er ikke ret megen Overensstemmelse i dette, synes jeg, at man mener at trænge til et udenlandsk Laan og samtidig at være formuende nok til at tilbagebetale en Gæld paa 100 Mill. Kr. Tillige tror jeg, det vilde have en Indflydelse paa vore Kreditforeningsobligationers Kurs, i alt Fald en Tid lang, som vi skal vogte os en lille Smule for. Det er jo ikke saa lidt af en Ulykke, at disse Papirer er saa langt nede, som de er, og vi skal vogte os for at udsætte dem for at komme længere ned. Den Omstændighed, at vi nylig har haft Bankmænd i England for at faa Egaliseringsfonds-Kreditten forlænget, peger just heller ikke i Retning af, at Landet er økonomisk stærkt nok til at tage en saa stor Opgave op, som det virkelig vilde være paa een Gang at tilbagebetale 100 Mill. Kr. af vor Gæld. Jeg tror derfor, den højtærede Finansminister vil komme til at slaa sig til Taals med at tage noget mindre Skridt, og det kan han i og for sig ogsaa godt, han maa sikkert være glad ved, hvis vi uden alt for store Formuebevægelser kan opretholde Næringslivet og undgaa for stor Arbejdsløshed og saa afdrage det, som vi *skal* afdrage, efter de mindre kraftige Regler. Jeg ved godt, at et stort Laan, som blev stiftet under den forforrige Finansminister, udløber nu til Februar, men det er vist værd at tænke over, om ikke dette Laan kan fornyes, saa vi kan undgaa en saa rigoristisk Foranstaltning som at tilbagebetale det. Jeg tror, at den højtærede Finansminister i Aarets Løb vil komme til at mærke, at der vil blive stillet betydelige Krav til ham, og det er derfor bedst at tale lidt mere sagte om den kraftige Afbetaling af Gælden. Det ærede Medlem Hr. Sundbo havde jo allerede en lille Regning til Finansministeren. Han udtalte nemlig, at Arbejderne og Tjenestemændene vilde se Resultater af, at de gav den nuværende højtærede Regering et saa stærkt forøget Stemmetal, og de Resultater, der vil blive en Følge af Opfyldelsen af Arbejdernes og Tjenestemændenes Krav, kan godt løbe op i adskillige Millioner, som maaske kan volde den højtærede Finansminister ret store Ubehageligheder — der er nemlig udstedt Valgveksler, som det kan blive vanskeligt nok at honorere. Tillige var det ærede Medlem Hr. Sundbo ikke fri for at tilstaa